

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 448/14</i>
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **19 marca 2015 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak (spr.)
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż SSA Ewa Madera
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **19 marca 2015 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **P. T.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.**

o prawo do emerytury z tytułu pracy górniczej

na skutek apelacji pozwanego organu rentowego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **20 lutego 2014 r.** sygn. akt **III U 26/14**

I. **z m i e n i a zaskarżony wyrok o tyle, że przyznaje wnioskodawcy P. T. prawo do emerytury od dnia 29 grudnia 2014 r.**

II. **dalej idącą apelację oddala,**

III. **koszty postępowania apelacyjnego między stronami wzajemnie znosi.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział I w W. decyzją z dnia 15 marca 2012 r. odmówił P. T. prawa do emerytury – w obniżonym wieku.

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu, na skutek odwołania wnioskodawcy, zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał P. T. prawo do emerytury z tytułu pracy górniczej, poczynsz od 29 czerwca 2013 r.

Zdaniem Sądu Okręgowego istota sporu w niniejszej sprawie jest ustalenie, czy okres pracy wnioskodawcy na stanowisku ślusarza stanowi pracę górniczą, a co za tym idzie, jaki jest staż takiej pracy wnioskodawcy, w konsekwencji zaś określenie wieku, który uprawnia go do przejścia na emeryturę.

W ocenie Sądu orzekającego wyniki przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego pozwalają na stwierdzenie, że odwołujący pracując na stanowisku ślusarza w okresie od 1 grudnia 1982 r. do 14 października 1986 r. (3 lata 10 miesięcy i 14 dni), od 24 lipca 1990 r. do 31 marca 1994 r. (3 lata 8 miesięcy i 8 dni), a następnie od 1 kwietnia 1994 r. do 31 listopada 1994 r. (8 miesięcy) pracował na polach górniczych w (...)

Sąd uznał że wnioskodawca wykonywał pracę górniczą na stanowisku ślusarza w okresach wymienionych w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 31 marca 1994 r. wystawionym przez (...)” w T., tj. od 1 grudnia 1981 r. do 14 października 1986 r. i od 24 lipca 1990 r. do 31 marca 1994 r., gdyż znajduje to potwierdzenie w angażach znajdujących się w jego aktach osobowych.

Wnioskodawca nie wskazał – jednocześnie twierdzi Sąd Okręgowy – aby po przejęciu (...) w T. przez syndyka, przez cały czas zatrudnienia tj. od 1 kwietnia 1994 r. do 25 czerwca 1997 r. na stanowisku ślusarza i specjalisty kontrolera jakości (jak zostało stwierdzone w świadectwie pracy wystawionym przez syndyka z dnia 25 czerwca 1997 r.), wykonywał pracę zaliczaną do pracy górniczej. Świadectwo wystawione przez syndyka nie oddaje pracy rzeczywiście wykonywanej przez odwołującego. Z zalegających w aktach osobowych angaży wynika bowiem, że pracował on na stanowisku ślusarza, jedynie od 1 kwietnia 1994 r. do 30 listopada 1994 r., natomiast z dniem 1 grudnia 1994 r. otrzymał angaż na stanowisko kontrolera jakości, na którym pracował do 25 czerwca 1997 r.

Mając powyższe na uwadze Sąd I instancji uznał, iż wnioskodawca w okresie od 1 kwietnia 1994 r. do 30 listopada 1994 r. (8 miesięcy) będąc zatrudniony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w przejętym przez syndyka (...) w T. jako ślusarz wykonywał pracę górniczą wymienioną w pkt 29 załącznika nr 1 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 r.

Łącznie staż pracy górniczej wnioskodawcy (przy doliczeniu okresu pracy górniczej uwzględnionego przez ZUS w wymiarze 7 lat 6 miesięcy i 22 dni) wynosi 8 lat 2 miesiące i 22 dni. Uzasadnia to obniżenie jego wieku emerytalnego o 4 lata (po 6 miesięcy za każdy pełny rok takiej pracy). Tak ustalony wiek emerytalny odwołującego się to 61 lat.

P. T. spełnił więc wszystkie wymagane przez art. 39 w związku z art. 184 ustawy warunki do uzyskania emerytury po dniu 29 czerwca 2013 r. W tej dacie osiągnął bowiem wiek 61 lat – konkluduje Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu.

W związku z powyższym na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury w obniżonym wieku w związku z wykonywaniem pracy górniczej od 29 czerwca 2013 r.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział I w W..

Zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 184 w związku z art. 39 oraz art. 24 pkt 14 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emerytach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jedn. tekst Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), zwanej dalej emerytalną, poprzez przyjęcie, że powszechny wiek emerytalny dla ubezpieczonego P. T., ur. (...)

wynosi 65 lat – a nie 66 lat i 6 miesięcy i w konsekwencji przyznanie prawa do emerytury w wieku 61 lat – a nie w wieku 62 lat i 6 miesięcy,

2. naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 316 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego polegające na przyjęciu stanu prawnego wydania decyzji, podczas gdy stan faktyczny ustalono na datę zamknięcia rozprawy.

Organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i oddalenie odwołania, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji.

Rozpoznając sprawę Sąd Apelacyjny ustalił i rozważył co następuje:

Sąd drugiej instancji, rozpoznając apelację organu rentowego, jest związany zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa procesowego; w granicach zaskarżenia (art. 378 kpc).

Podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 316 § 1 kpc należy w tym wypadku uznać za zasadny (por. bliżej: wyrok Sądu Najwyższego z 2 sierpnia 2007 r. – III UK 225/07). Przepis ten statuuje zasadę aktualności wyroku (orzeczenia) i nakazuje brać pod uwagę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Zasadę tę należy odnieść zarówno do podstawy faktycznej powództwa jak i do jego podstawy prawnej. Zasada ta ma również zastosowanie do Sądu II instancji.

Niekwestyjne w sprawie jest, że p. P. T. ma staż pracy górniczej: 8 lat 2 miesiące i 22 dni – w związku z czym jego wniosek emerytalny podlega obniżeniu o 4 lata, przy nabyciu prawa do emerytury z tytułu pracy górniczej. Bezsprzeczne w sprawie jest, iż w dniu 15 marca 2012 r., tj. w dacie wydania decyzji wnioskodawca nie osiągnął wieku 61 lat.

Od 1 stycznia 2013 r. obowiązuje zmiana art. 24 ustawy emerytalnej, która wydłuża powszechny wiek emerytalny (dla mężczyzn urodzonych w II kwartale 1952 r.) do 66 lat i 6 miesięcy.

Nie można podzielić, co słusznie podnosi apelant, stanowiska pierwszoinstancyjnego, polegającego na oparciu rozstrzygnięcia na stanie faktycznym z daty orzekania, zaś na stanie prawnym z daty wydania decyzji.

W tym miejscu należy stwierdzić, że art. 39 ustawy emerytalnej zawiera odesłanie w przedmiocie wieku emerytalnego do art. 27 tej ustawy - oba te przepisy dotyczą jednak osób urodzonych przed 1 stycznia 1949 r. Regulacja określona w art. 184 ustawy o emerytach i rentach z FUS pozwala – zdaniem Sądu Apelacyjnego – na stosowanie zasady nabywania prawa do emerytury w obniżonym wieku również do ubezpieczonych urodzonych później. Uwzględniając zatem odesłanie do art. 39 e. i r. w związku z art. 184 e. i r. należy stosować przepisy określające wiek emerytalny osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r.; czyli stosując art. 24 e. i r.

Skoro zatem powszechny wiek emerytalny p. P. T., w dniu wyrokowania, wynosił: 66 lat i 6 miesięcy, to obniżony o 4 lata – dawał mu prawo do emerytury w dniu 29 grudnia 2014 r.

Strona skarżąca, aczkolwiek zaskarżyła wyrok w „całości”, w istocie sformułowała zarzut li tylko „błędного przyjęcia powszechnego wieku emerytalnego ubezpieczonego”. Stąd też zmiana zaskarżonego wyroku jak w pkt I sentencji (art. 386 § 1 kpc) – kierując się przy tym zasadą słusznego interesu ubezpieczonego, zasadą ograniczonego formalizmu i postulatem szybkości postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, zaś w dalszej części apelacja podlegała oddaleniu (art. 385 kpc).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono stosownie do art. 100 kpc.